

Arrest

nr. 191 225 van 31 augustus 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 5 april 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 6 maart 2017 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt en van de beslissing van diezelfde gemachtigde van 6 maart 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 juni 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 juli 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. ABDULMEHDI, die loco advocaat B. DE SCHUTTER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 19 augustus 2011 dient de verzoekster een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) in.

Op 29 december 2011 wordt deze aanvraag ontvankelijk verklaard.

Op 28 februari 2014 geeft de ambtenaar-geneesheer zijn advies.

Op 3 maart 2014 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) tot ongegrondheid van de aanvraag.

De verzoekster dient tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), die bij arrest nr. 183 155 van 28 februari 2017 overgaat tot de nietigverklaring van de voormelde ongegrondheidsbeslissing van 3 maart 2014.

Op 6 maart 2017 beslist de gemachtigde opnieuw om de aanvraag van 19 augustus 2011 ongegrond te verklaren.

Het betreft de eerste bestreden beslissing, die op 2017 aan de verzoekster werd ter kennis gebracht en die als volgt is gemotiveerd:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 19.08.2011 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door :

*K., L. (R.R.: X)
nationaliteit: Kosovo
geboren te Peje op X
adres: (...)*

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 29.12.2011, deel ik u mee dat dit verzoek ongegrond is.

Reden(en) :

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

De aangehaalde medische elementen werden niet weerhouden door de arts-adviseur (zie medisch advies dd. 28.02.2014 onder gesloten omslag in bijlage).

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Er wordt geen rekening gehouden met eventuele stukken toegevoegd aan het beroep tot nietigverklaring bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gezien deze niet ter kennis werden gebracht aan de Dienst Vreemdelingenzaken. Het komt immers aan betrokkene toe om alle nuttige en recente inlichtingen in zijn aanvraag of als aanvulling op deze aanvraag aan onze diensten over te maken.

Het attest van immatriculatie dat werd afgegeven in het kader van de procedure op basis van genoemd artikel 9ter dient te worden ingetrokken. Gelieve betrokkene tevens af te voeren uit het Vreemdelingenregister omwille van “verlies van recht op verblijf”.

Nog op 6 maart 2017 beslist de gemachtigde tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Dit bevel is de tweede bestreden beslissing, die luidt als volgt:

*“Il est enjoint à Madame,
De mevrouw,*

nom/naam : K.

prénom/voornaam : L.

date de naissance/geboortedatum : (...)1983

lieu de naissance/geboorteplaats : P.

nationalité/nationaliteit : Kosovo

de quitter le territoire de la Belgique, ainsi que le territoire des États qui appliquent entièrement l'acquis de Schengen, sauf s'il (si elle) possède les documents requis pour s'y rendre, wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

*dans les 7 jours de la notification de décision
binnen 7 dagen na de kennisgeving*

MOTIF DE LA DECISION :

REDEN VAN DE BESLISSING:

L'ordre de quitter le territoire est délivré en application de l'article (des articles) suivant(s) de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers et sur la base des faits suivants :

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

*o En vertu de l'article 7, alinéa 1er, 1° de la loi du 15 décembre 1980, il demeure dans le Royaume sans être porteur des documents requis par l'article 2 : pas en possession d'un passeport valable
Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: niet in het bezit van een geldig paspoort”*

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekster de schending aan van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de formele motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en van de rechten van verdediging.

Het enig middel wordt als volgt toegelicht:

“Enig middel: schending van het artikel 9ter in samenhang met het zorgvuldigheidsbeginsel, de formele motiveringsplicht uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 en de rechten van verdediging

Eerste onderdeel

De thans bestreden beslissing werd genomen op maandag 06.03.2017, nauwelijks vier werkdagen na het vernietigingsarrest van Uw Raad van 28.02.2017, en nauwelijks twee werkdagen nadat Uw Raad het per aangetekende brief toestuurde aan verzoekster.

Verzoekster heeft het arrest pas ontvangen op 06.03.2017, dus dezelfde dag als diegene waarop de thans bestreden beslissing werd genomen.

Zij heeft geen kans gekregen om haar medische regularisatie-aanvragen te actualiseren met nieuwe medische attesten, terwijl haar situatie nochtans gewijzigd is in de voorbije drie jaar (sinds de vernietigde beslissing die dateerde van 03.03.2014).

Zo attesteerde verzoeksters behandelend psychiater dr. SAN SEBASHAN op 26.01.2015 een verergering van haar angststoornissen en haar depressie, en stelde zij uitdrukkelijk dat het sterk

afgeraden was om terug te keren naar haar herkomstland. Zij rapporteerde dat verzoekster op dat moment al sinds 06.01.2015 gehospitaliseerd was in het psychiatrisch centrum CHP Chêne aux Haies in Bergen (stuk 4).

Een attest van behandelend psychiater dr. WIDAKOWICH van 03.11.2015 bevestigde inhoudelijk het getuigschrift van 26.01.2015, en vulde aan dat verzoekster gehospitaliseerd bleef tot 25.02.2015. (stuk 5).

Dezelfde dr. WIDAKOWICH bevestigde in een attest van 05.07.2016 dat verzoekster nog altijd werd behandeld voor een posttraumatische stressstoornis, en dat zij totaal niet in staat was om terug te keren naar haar herkomstland (stuk 6).

Op 25.02.2017 besliste de procureur des Konings van Bergen om verzoekster in gedwongen observatie te plaatsen in het ziekenhuis "Les Maronniers" te Doornik gelet op een medisch advies van een zeker dokter MITU, advies dat verzoekster op heden helaas nog niet haar bezit heeft (stuk 7).

Op 27.02.2017 verzocht de procureur des Konings van Bergen aan de Vrederechter van Doornik om deze maatregel te bevestigen, aangezien zij een ernstige bedreiging vormde voor zichzelf en voor anderen (stuk 8).

Op 13.03.2017 stelde psychiater Dr. Morel van het ziekenhuis "Les Maronniers" dat verzoekster van 25.02.2017 tot en met 06.03.2017 in observatie is gebleven in dit ziekenhuis in het kader van een "in observatie neming voor een decompensatie van psychotische aard in een context van posttraumatische stress.". Deze arts stelt verder dat verzoekster volstrekt gedestabiliseerd is door haar angst om uitgewezen te worden naar Kosovo waar zij meervoudige lichamelijke letsels opliep (stuk 9).

Een zorgvuldige overheid neemt alle relevante elementen in rekening bij het nemen van zijn beslissing. Dit houdt bijgevolg in dat, indien hij geen recente informatie heeft over de rechtsonderhorige over wie hij moet beslissen, hij aan deze rechtsonderhorige de kans geeft om zijn aanvraag te actualiseren, of desnoods de rechtsonderhorige oproept voor een medisch onderzoek (zoals artikel 9ter Vreemdelingenwet mogelijk maakt). In casu werd niet alleen niet de vraag gesteld aan verzoekster om de medische situatie te actualiseren, maar werd bovendien zelfs niet de tijd gegeven aan verzoekster om op eigen initiatief verweerder te informeren over de actuele ziekte-toestand.

Dit klemmt des te meer nu de bestreden beslissing vermeldt:

"Er wordt geen rekening gehouden met eventuele stukken toegevoegd aan het beroep tot nietigverklaring bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gezien deze niet ter kennis werden gebracht aan de Dienst Vreemdelingenzaken. Het komt immers aan betrokkene toe om alle nuttige en recente inlichtingen in zijn aanvraag of als aanvulling op deze aanvraag aan onze diensten over te maken."

De vorige beslissing werd vernietigd door een formele fout van verweerder (niet bijbrengen van het volledig administratief dossier). Door thans de identieke beslissing te hernemen, katapulteert verweerder het geschil dus drie jaar terug in de tijd. Een zorgvuldige overheid houdt rekening met de actuele toestand van de situatie die zij moet beoordelen, en verwijst niet blindelings naar een medisch advies van drie jaar eerder.

Verzoekster heeft drie jaar moeten wachten op de behandeling van haar procedure bij Uw Raad, hetgeen op zich al de verantwoordelijkheid is van de verwerende partij (zie terzake stuk 10: "Eerste voorzitter trekt aan de alarmbel"). Thans wordt dus een nieuwe beslissing genomen met identiek hetzelfde, niet geactualiseerde medisch advies van februari 2014.

Behalve bijzonder onzorgvuldig is dergelijke proceshouding ook volstrekt onredelijk. Verweerder plant nieuwe wettelijke initiatieven om proceduremisbruik van advocaten die nodeloos procederen af te raden, doch door een beslissing te nemen als in casu ligt verweerdere administratie zelf aan de oorzaak van volstrekt vermijdbare en nodeloos lange procedures.

Dit laatste geldt des te meer nu het medisch advies van 2014 ingaat tegen vaste rechtspraak van Uw Raad en de Raad van State (cfr. infra, tweede middelonderdeel). Verweerder leek zijn beslissingen te hebben aangepast aan deze rechtspraak, maar gaat daar nu weer tegen in door net te verwijzen dit gedateerde advies van 2014.

Om deze redenen alleen al dient de bestreden beslissing te worden geschorst en vernietigd.

(...)."

2.2. De verweerder repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

"In het enig middel haalt verzoekster de schending aan artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de rechten van verdediging.

In een eerste onderdeel betoogt verzoekster niet de kans te hebben gehad haar medische aanvraag te actualiseren met nieuwe medische attesten en verwijst hierbij naar medische attesten van 26.01.2015, 03.11.2015, 05.07.2016 en een beslissing d.d. 25.02.2017 van de Procureur des Konings van Bergen om verzoekster in gedwongen observatie te plaatsen, van het verzoek van de Procureur des Konings van Bergen d.d. 27.02.2017 aan de Vrederechter van Doornik om de maatregel van gedwongen observatie te bevestigen, evenals van de vaststelling d.d. 13.03.2017 van Dr. Morel, psychiater, dat verzoekster in het ziekenhuis verbleven is van 25.02.2017 t/m 06.03.2017 voor observatie voor een decompensatie van psychotische aard in een context van posttraumatische stress.

In een tweede onderdeel (...).

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat het aan verzoekster toekomt om haar medisch dossier te allen tijde te actualiseren. Zij toont met haar algemeen betoog niet aan in de onmogelijkheid te zijn geweest om de nieuwe medische getuigschriften, waarover zij sedert 2015 beschikt, tijdig over te maken aan het Bestuur opdat deze met kennis van zaken een beslissing zou kunnen nemen.

(...)

Verzoekster gaat er bovendien verkeerdelijk van uit dat de arts-adviseur haar had moeten onderzoeken. Uit de bewoordingen van artikel 9ter, §1, vijfde lid van de wet van 15 december 1980 blijkt duidelijk dat de arts-adviseur, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling kan onderzoeken en een bijkomend advies kan inwinnen van deskundigen. Een persoonlijk onderzoek is dus geen wettelijke verplichting. De arts-adviseur kan zodoende wettelijk op basis van de door verzoeker ingediende medische attesten een advies opstellen. Het is aan de arts-adviseur aldus toegestaan om zich voor zijn advies louter te baseren op de neergelegde medische attesten zonder de vreemdeling zelf te onderzoeken indien hij de mening is toegedaan dat hij ook zonder een eigen onderzoek een onderbouwd advies kan geven. (cf. RvV 7 april 2010, nr. 41 432)

De Raad oordeelde reeds met betrekking tot haar marginale beoordelingsbevoegdheid ter zake:

"De Raad mag geen inhoudelijk, medisch oordeel vellen over het advies van de arts-adviseur. Wanneer deze arts-adviseur oordeelt dat hij of zij een advies kan opstellen op basis van de ingeleverde medische attesten, betekent dit dat de arts-adviseur in casu met voldoende zekerheid heeft kunnen vaststellen dat het ziektebeeld van verzoeker niet beantwoordt aan het ziektebeeld zoals beschreven in artikel 9ter, §1 van de vreemdelingenwet." (RvV 17 december 2012, nr. 93.696)

Uit de lezing van het advies van de arts-adviseur blijkt dat hij van oordeel is over voldoende informatie te beschikken om zich een duidelijk beeld te kunnen vormen van de graad van ernst en de noodzakelijke behandeling en heeft op wettige wijze zijn advies geformuleerd op basis van de stukken van het medisch dossier.

Uit het bovenstaande volgt dat de geldende regelgeving werd geëerbiedigd, dat de motivering van de bestreden beslissing toelaat om kennis te nemen van de determinerende motieven van de bestreden beslissing in het licht van die regelgeving en dat niet wordt aangetoond als zou de bestreden beslissing zijn gebaseerd op een foutieve feitenvinding of kennelijk onredelijk zijn.

Het betoog van verzoekster laat niet toe de door haar aangevoerde schendingen aan te tonen. Het enige middel niet ernstig."

2.3. In een eerste onderdeel van het enig middel voert de verzoekster de schending aan van de zorgvuldigheidsplicht. Zij betoogt dat de verweerder haar de kans heeft ontnomen om haar aanvraag om

machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet te actualiseren nadat de eerdere ongegrondheidsbeslissing van 3 maart 2014 door de Raad werd vernietigd. Door reeds een nieuwe beslissing te nemen op dezelfde dag dat de verzoekster kennis nam van het vernietigingsarrest van de Raad, en door bij deze nieuwe ongegrondheidsbeslissing van 6 maart 2017 opnieuw te verwijzen naar het medisch advies van de ambtenaar-geneesheer van meer dan drie jaar oud, met name het advies van 28 februari 2014, getuigt de verweerder volgens de verzoekster van een onzorgvuldig en volstrekt onredelijk bestuursoptreden. De verzoekster licht tevens, aan de hand van een aantal stukken en medische attesten die bij het verzoekschrift worden gevoegd, toe dat haar medische toestand sinds het voormelde advies van 28 februari 2014 ingrijpend is veranderd. Zo worden onder meer een aantal stukken van februari 2017 bijgebracht waaruit blijkt dat de verzoekster op bevel van het Parket te Bergen in gedwongen observatie werd geplaatst tot en met 6 maart 2017 in het kader van een psychotische decompensatie. Ook worden stukken bijgebracht waaruit blijkt dat de verzoekster ook reeds begin 2015 een maand werd gehospitaliseerd.

De zorgvuldigheidsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 22 maart 2010, nr. 202.182, RvS 21 september 2009, nr. 196.247; RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Vooreerst dient te worden opgemerkt dat zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvS 23 februari 2004, nr. 128.424). Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de overheid slechts na afweging van alle relevante gegevens van de zaak een beslissing mag nemen (RvS 28 april 2008, nr. 182.450). De bestuursbeslissing dient te steunen op een zorgvuldige feitenvinding en een nauwgezette afweging zodat de beslissing genomen wordt op basis van een afdoend en volledig onderzoek van het concrete geval (RvS 22 maart 2010, nr. 202.182; RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing impliceert dat deze beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 maart 2013, nr. 222.953; RvS 29 januari 2013, nr. 222.290; RvS 28 juni 2012, nr. 220.053).

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verweerder inzake verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet van 19 augustus 2011, volgend op 's Raads vernietigingsarrest nr. 183.155 van 28 februari 2017, een nieuwe ongegrondheidsbeslissing nam op 6 maart 2017. De verweerder verwijst in deze nieuwe beslissing opnieuw naar het medisch advies van de ambtenaar-geneesheer van 28 februari 2014 om daaruit op directe wijze af te leiden dat *“uit het voorgelegd medische dossier”* niet kan worden afgeleid dat de verzoekster lijdt aan een ziekte die één van de twee door artikel 9ter, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet voorziene risico's inhoudt. De verweerder voegt vervolgens de volgende paragraaf toe aan zijn nieuwe beslissing: *“Er wordt geen rekening gehouden met eventuele stukken toegevoegd aan het beroep tot nietigverklaring bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gezien deze niet ter kennis werden gebracht aan de Dienst Vreemdelingenzaken. Het komt immers aan betrokkene toe om alle nuttige en recente inlichtingen in zijn aanvraag of als aanvulling op deze aanvraag aan onze diensten over te maken.”*

Uit de gegevens die de Raad bekend zijn, blijkt dat het vernietigingsarrest nr. 183.155 van 28 februari 2017 aan de verzoekster werd ter kennis gebracht per aangetekende brief van donderdag 2 maart 2017. Het is dan ook op goede gronden dat de verzoekster betoogt dat zij pas op maandag 6 maart 2017 kennis nam van het voormelde vernietigingsarrest. Immers kan, naar analogie met artikel 39/57, §2, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet en artikel 53bis van het Gerechtelijk Wetboek, worden aangenomen dat de aangetekende brief aan de gekozen woonplaats werd aangeboden op de tweede werkdag na de verzending ervan (de termijnen beginnen te lopen vanaf de derde werkdag, doch gelet op het feit dat de *dies a quo* niet in de berekening van de termijn is inbegrepen, houdt dit in dat de kennisname is gebeurd één werkdag eerder).

De Raad kan de verzoekster volkomen bijtreden waar zij stelt dat van een zorgvuldig handelende overheid mag worden verwacht dat zij alle relevante elementen in rekening brengt bij het nemen van haar beslissing. De overheid moet zich bij haar beoordeling van de feitelijkeheden van de aanvraag stellen op het moment dat de ongegrondheidsbeslissing wordt genomen. Dit houdt inderdaad in dat de overheid, indien zij geen recente informatie heeft over de (medische toestand van de) vreemdeling over

wie zij moet beslissen, aan deze vreemdeling de kans moet geven om zijn aanvraag te actualiseren, of desnoods dat zij de vreemdeling oproept voor een medisch onderzoek hetgeen krachtens artikel 9ter, §1, vijfde lid van de vreemdelingenwet tot de bevoegdheid behoort van de ambtenaar-geneesheer die door de verweerder wordt aangesteld. Hoewel uiteraard niet mag veronachtzaamd dat de bewijslast inzake de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet in de eerste plaats bij de betrokken vreemdeling zelf ligt, en niet in te zien valt waarom dit anders zou zijn in de situatie dat een eerdere weigeringsbeslissing werd vernietigd door de Raad, mag de aanvrager door het handelen van de verweerder echter niet in de onmogelijkheid worden gesteld om de aanvraag tijdig te actualiseren. Het is in het voorliggende geval net daar dat het kalf geboden ligt.

Door inzake verzoeksters medische verblijfsaanvraag reeds een nieuwe beslissing te nemen op dezelfde dag dat de verzoekster kennis nam van het arrest waarbij de eerdere beslissing door de Raad werd vernietigd, was de verzoekster niet in de mogelijkheid om haar aanvraag aan te vullen, bijvoorbeeld met de nieuwe (medische) stukken die zij thans aan het verzoekschrift toevoegt. Het voortvarende handelen van de verweerder, die zich bij het nemen van de nieuwe beslissing dan nog op totaal onredelijke wijze steunt op een medisch advies van de ambtenaar-geneesheer van meer dan drie jaar oud om te stellen dat *“uit het voorgelegd medische dossier”* geen aandoening in de zin van artikel 9ter, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet blijkt, getuigt dan ook van bijzonder onzorgvuldig overheidsoptreden. Dit klemt des te meer nu de kwestieuze aanvraag en artikel 9ter van de vreemdelingenwet essentieel de medische toestand van de verzoekster betreft, toestand die evidenter wijze aan evolutie onderhevig is. Nog onredelijker is het van de verweerder om in twee laconieke zinnen (*“Er wordt geen rekening gehouden met eventuele stukken toegevoegd aan het beroep tot nietigverklaring bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gezien deze niet ter kennis werden gebracht aan de Dienst Vreemdelingenzaken. Het komt immers aan betrokkene toe om alle nuttige en recente inlichtingen in zijn aanvraag of als aanvulling op deze aanvraag aan onze diensten over te maken.”*) de verzoekster te verwijten geen nieuwe stukken te hebben overgemaakt om haar aanvraag aan te vullen terwijl hij de nieuwe beslissing zodanig snel heeft genomen dat de verzoekster haar aanvraag onmogelijk kon actualiseren. Van een zorgvuldig handelende overheid kan in het raam van artikel 9ter van de vreemdelingenwet in tegendeel minstens worden verwacht dat zij de vreemdeling, na een vernietiging door de Raad van de beslissing waarbij de aanvraag ongegrond wordt verklaard, na de kennisname van het vernietigingsarrest een redelijke termijn geeft om nieuwe stukken over te maken aangaande diens actuele medische toestand.

Ten overvloede kan worden opgemerkt dat het allerm minst ernstig is van de verweerder om zich *in casu* te baseren op een medisch advies van de ambtenaar-geneesheer van meer dan drie jaar oud dat uiteraard nog onvoldoende actualiteitswaarde heeft ten aanzien van de actuele medische situatie van de betrokken vreemdeling. Het gegeven dat de eerdere beslissing *in casu* werd vernietigd omwille van het verzuim om een administratief dossier over te maken, doet hieraan geen afbreuk. Van een ernstige en zorgvuldige overheid kan immers worden verwacht dat zij de medische verblijfsaanvraag beoordeelt in het licht van de actuele gezondheidstoestand van de aanvrager. Aangezien de verweerder blijkens de bepalingen van artikel 9ter, §1, vijfde lid, van de vreemdelingenwet echter niet zelf de bevoegdheid heeft om de medische toestand van de aanvrager inhoudelijk te beoordelen maar deze bevoegdheid exclusief bij de ambtenaar-geneesheer berust, kon de verweerder zich *in casu* dan ook niet beperken tot de verwijzing naar het drie jaar oude advies van 28 februari 2014 en diende hij logischerwijze een nieuw advies te vragen in de zin van artikel 9ter, §1, vijfde lid van de vreemdelingenwet teneinde met kennis van zaken te kunnen beslissen.

De verweerder kan niet worden gevolgd in zijn verweer dat de verzoekster reeds sinds 2015 in het bezit was van nieuwe medische stukken en zij niet aantoonde dat zij deze niet tijdig aan de diensten van de verweerder kon overmaken. Van de verzoekster kan, in tegenstelling tot hetgeen de verweerder betoogt, immers niet worden verwacht dat zij haar aanvraag nog verder aanvult nadat er in deze aanvraag reeds op 3 maart 2014 een eindbeslissing werd genomen. Deze eindbeslissing was bekleed met het *privilège du préalable*, hetgeen inhoudt dat zij hangende de procedure bij de Raad wettig werd geacht. De verzoeker kon dan ook, voorafgaand aan de kennisname van het vernietigingsarrest van 28 februari 2017, geen stukken toevoegen aan de aanvraag die zij tot dan als afgesloten diende te beschouwen met de ongegrondheidsbeslissing van 3 maart 2014.

Een schending van de zorgvuldigheidsplicht is aangetoond.

Het enig middel is, in de aangegeven mate, gegrond.

Het gegeven dat de beslissing tot ongegrondheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet dient te worden vernietigd, leidt in voorliggende zaak tot de bijkomende conclusie dat ook de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten niet rechtsgeldig werd genomen. De aanvraag werd immers op 29 december 2011 ontvankelijk verklaard, waardoor de verzoekster door huidige vernietiging opnieuw recht heeft op een attest van immatriculatie, titel waarvan zij bovendien gelet op de retroactieve werking van het onderhavige vernietigingsarrest moet worden geacht steeds houder te zijn geweest. De gemachtigde kon *in casu* dan ook geen bevel om het grondgebied te verlaten betekenen aan de verzoekster zonder eerst op een zorgvuldige wijze te hebben nagegaan of de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet al dan niet gegrond is. Het bepaalde in artikel 1/3 van de vreemdelingenwet, doet hieraan geen afbreuk. Deze bepaling handelt immers niet over de situatie dat een verwijderingsmaatregel wordt getroffen op het moment dat de vreemdeling reeds in het bezit is van een attest van immatriculatie. *In casu* kan het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, zoals de verzoekster in haar voorafgaande opmerking pertinent betoogt, dan ook als een *accessorium* van de ongegrondheidsbeslissing van 6 maart 2017 worden beschouwd, zodat de duidelijkheid in het rechtsverkeer gebiedt dat dit bevel tezamen met de voormelde ongegrondheidsbeslissing uit het rechtsverkeer wordt gehaald door middel van een vernietiging.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 6 maart 2017 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt en de beslissing van diezelfde gemachtigde van 6 maart 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, worden vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig augustus tweeduizend zeventien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

C. DE GROOTE